

at fiske paa dansk Østerritorium tror jeg ikke er egentlig afhængig af eller forsaavidt har direkte med Reglerne i Loven af 13de Marts 1867 at bestille; man kan jo ikke gennem Loven af 1867 komme til at lægge nogen væsentlig Hindring iveien for denne Udgang, vel sagtens nærmest af den Grund, at Fiskeriet vil blive udøvet med Fartøier under den Størrelse, hvor der overhovedet kræves Registrering og Nationalitetsbevis; men naturligvis er det forbudt Fremmede, ogsaa naar de udøve Fiskeri med mindre Fartøier eller ville udøve det med Fartøier, der ere registrerede her, at fiske paa dansk Østerritorium. Det er en Retsregel, som staar for sig selv, og som ikke er afhængig af de Regler, der gives om Skibes Registrering og Nationalitetsbevis. En anden Ting er jo, at det kan være faktisk vanskeligt at overholde det, at Fremmede ikke fiske paa dansk Østerritorium. I den Henseende kan der jo ikke gøres Andet end at sørge for det bedst mulige Politiofsyn, og hvis man ikke finder, at det er nok, hvad der hidtil er gjort med Udrustningen af en Kanonbaad til at befæle Kysterne, maa man jo udruste flere; men det er forresten et Spørgsmaal, som hører under Indenrigsministeriet og ikke under Justitsministeriet, det Spørgsmaal, om noget Saadant skal gøres eller ei. Dernæst er der ogsaa en anden Mangel, som jo formentlig vil blive afhjulpen ved den Fiskerilov, der for Dieblisset foreligger Thinget, og det er den, at der jo egentlig ikke er nogen Straffebestemmelse for uberettiget at fiske paa dansk Østerritorium i den bestaaende Ret, og det er derfor noget tvivlsomt, om man overhovedet kan gjøre de Paagjældende Noget derfor — naturligvis, een Ting er sikker, man kan jage dem bort, det er man berettiget til, men om man bagefter kan drage dem til Ansvar og faae dem idømte Straf, er noget tvivlsomt. Der foreligger ganske vist en Rancellistkrivelse af 4de Mai 1819, hvori det synes at være foresat, at man kan faae Jolk dømte for uberettiget Udøvelse af Fiskeri paa dansk Østerritorium, men nogen egentlig lovbestemt Straf er der ikke. Det maatte faa nærmest blive en Straf efter Lovgivningens Analogi og Grundsatninger; men en bestemt Regel i saa Henseende, om hvis Skjæbne der i Tilfælde af Sagsanlæg ingen Tvivl kan være, vil man jo faae, hvis den nye Fiskerilov idetmindste paa dette Punkt bliver vedtagen, thi den har en Straf for Dvertredelse af de deri indeholdte Forrifter, hvoriblandt der ogsaa er den, at Fremmede ikke maa fiske paa dansk Østerritorium. Jeg tror altsaa, at dersom der skulde gøres Noget for at raade Bod paa den Ulempe, som den ærede Ordfører for Forespørgerne paa pegede, maa det ske ad Lovgivningens Vej, og jeg er tilbøielig til at mene, at den egentlige Grund ligger dybere end i Loven af 13de Marts 1867; den ligger overhovedet deri, at vi have og

i mange Aar have haft den uhenigtsmæssige Regel, som staar temmelig isoleret — jeg tror egentlig ikke, at den findes andre Steder end her og i Norge, som naturligvis har faaet den fra os — den Regel nemlig, at det uersaaklige Forhold kan stiftes aldeles formløst, blot ved at man tager Bolig i Landet. I næsten alle andre Stater — saavidt mig bekendt idetmindste — kan man ikke stifte Underaatsforhold paa denne stiltiende Maade, men der forebrydes, at der skal passere Noget, nemlig, at man skal begjære sig optagen som Underaats i Staten og derefter, ved en Udsærbigelse fra en eller anden Vorigheds-person, blive anerkjendt som saadan. Det er en Regel, som i mange Henseender har store Fordele fremfor vor, f. Ex. den Fordel, at det saa aldrig er tvivlsomt, om en Person er Underaats eller ikke; enten har han ladet sig optage som Underaats og har faaet det omtalte Optagelsesdokument, eller ogsaa har han det ikke, og i sidste Tilfælde er han ikke Underaats. Jeg tror derfor, at Vanskelighederne ved at undgaa alle disse Misligheder, der ere nævnte, hænger sammen med den Mangel, der, om jeg saa maa kalde det, er ved vor Lovgivning; men en Mangel, som paa den anden Side griber meget dybt, naar man vil forandre den, thi en saadan Sætning, som den, om en Person er dansk Underaats eller ei, griber dybt ind paa mange Punkter i hans Retsfærelse ikke blot ved dette Spørgsmaal om Fiskeris Udøvelse. Men, som sagt, disse Ting, jeg her nævner, ere efter mit Skjøn allesammen Ting, der maa betragtes som Bestanddele af den egentlig Lovgivning, og som det ikke kan være tilstedeligt at gjøre Forandring i ad administrativt Vej. — Forsaavidt den ærede Ordfører for Forespørgerne spurgte mig, om jeg ikke antog, at man kunde gaa ud fra ogsaa her i Danmark, at Østerritoriet i denne Forbindelse var at bestemme til $\frac{3}{4}$ Mil fra daglig Vandstand, afsat fra de særegne Regler, der kunne gjælde i Sunde og Fjorde, vil jeg dertil svare, at det tror jeg vistnok, man kan, og jeg er tilbøielig til at mene, at man i det Hele taget heroppe, haade i Danmark og Sverig, har i det Hele fulgt den samme Regel. Dog vil jeg med Hensyn til Sverig bemærke, at der er særegne Regler med Hensyn til Sundet, og at der der er flere meget tvivlsomme Spørgsmaal, som jeg ikke er forberedt paa i dette Dieblit at besvare, og som opstaa derved, at Sundet jo paa en meget betydelig Strækning er smallere end $\frac{3}{4}$ Mil fra hver Side, saa at der bliver et Sammenstød af Østerritorium. Dette fører til forskjellige intrikate Spørgsmaal om, hvorledes Forholdet skal løses der, som der til forskjellige Tider har været forhandlet en Del om og udtalt adskillige Meninger om, men som jeg ikke er forberedt paa at besvare de ærede Forespørgere her paa Stedet.